

L'aeroport i la cançó de l'enfadós

Fa molts anys que la història de l'aeroport Girona-Costa Brava sembla la cançó de l'enfadós, però en els darrers mesos aquesta sensació s'ha aguditzat fins a cotes inimaginables. De primers d'any ençà, les instal·lacions de Vilobí han estat notícia un dia sí i l'altre també i han protagonitzat informacions totalment contradictòries:

1.- Dia 3 de gener: un estudi demostra que la competència horària de l'aeroport del Prat fa inviable el vol Girona-Madrid. Dia 4 de febrer: una companyia demana permís per fer un vol Girona-Madrid dues vegades al dia.

2.- Dia 8 de gener: l'aeroport de Girona serà l'alternativa del de Barcelona mentre durin les obres a les pistes del Prat. Dia 11 de gener: només tres avions de càrrega han estat desviats del Prat a l'aeroport de Girona.

3.- Dia 2 de febrer: el vol Girona-Madrid no es pot iniciar sense l'ajut econòmic dels estaments públics. Dia 3 de febrer: entra en servei, dues vegades per setmana, el vol comercial Girona-Moscou.

4.- Dia 16 de gener: AENA creu que aquest estiu hi haurà un augment de vols i que moltes companyies tornaran a aterrar a Vilobí. Dia 5 de febrer: el govern espanyol estudia la possibilitat de tancar l'aeroport de Girona per no ser rendible.

Difícilment es podrien concentrar contrastos més punyents en tan poc espai i en un lapse tan curt de temps. Així culmina per ara la llarga història de frustracions viscudes entorn d'un aeroport ben equipat però infrautilitzat, indispensable però menystingut, amb una inacabable successió de provatures començades i fracassades, de vols regulars inaugurats i cancel·lats, d'estudis tècnics encomanats i oblidats, de comissions creades i dissoltes, de peticions formulades i desateses, de gestions iniciades amb grans esperances i acabades en el no-res, talment com si una mà negra, estesa per les altes esferes, es complagués reiteradament a escanyar les propostes i a enfonsar les aspiracions dels gironins.

La notícia del possible tancament del camp de Vilobí ha estat oficialment desmentida, però costa de creure que el seu anunci fos només una relliscada o un malentès. En tot cas, ha provocat la reacció positiva dels estaments gironins, decidits una vegada més a unir-se en un front comú per defensar l'aeroport. Una Agrupació d'Interès Econòmic integrada per la Diputació, la Cambra de Comerç i l'Ajuntament de Girona, intentarà per enèsima vegada dinamitzar l'aeroport a tots els nivells i insistirà a demanar, com a solució final del procés, la transferència de la gestió del camp als aplegats en aquesta agrupació comuna.

I és aquí, en aquest caràcter comú del front i del futur organisme gestor, on rauen alhora les potencialitats i el risc de l'operació. Les accions que fins ara s'han dut a terme sense èxit entorn de l'aeroport han estat de dos tipus: les que cada organisme implicat ha fet pel seu compte, duplicant inútilment gestions i esforços, i les que s'han volgut fer conjuntament, però sense que ningú n'assumís realment la responsabilitat fins a les últimes conseqüències. Les accions col·lectives tenen aquest perill: que la responsabilitat massa repartida acabi diluint-se o afluixant-se davant les dificultats i els entrebancs. Caldrà, doncs, determinar molt bé qui és qui en aquesta nova plataforma comuna i qui ha de fer què i fins on ha d'arribar en cada cas. Amb la força de la unitat, però amb les atribucions ben definides i amb la tenacitat posada a prova, potser serà possible conjurar la cançó de l'enfadós.